

[Svend E. Johansen.]

til at indgive Anmeldelser imod min Klient“.

„Da jeg som Forsvarer ønskede Adgang til at gøre mig bekendt med Anklagemyndighedens Ekstrakt i Nakskov-Sagen, stødte det paa usædvanlige Vanskeligheder at faa Ekstrakten frem, og da det endelig lykkedes, viste det sig, at Rapporten om Afhøringen af Fru Jutta Hansen var helt udeladt, den er endnu i Dag holdt tilbage.“

Hr. Kirkeskov hævder den Opfattelse, at denne Sag er rejst for at stille Elith Jensens Person i et daarligt Lys under Folketingets Behandling af Spørgsmaalet om den Oprejsning, der tilkommer ham i Anledning af de ham overgaaede Straffedomme. Tilbage staar, at til dette har Politimyndighederne intet haft at sige. Beskyldningen staar altsaa urokket.

Om Elith Jensen-Sagen er der i øvrigt dette at sige, at til Trods for at Klagerettens Præsident, Højesteretsdommer Berthing, havde givet Justitsminister Unmack Larsen Tilsagn om Klagerettens Beredvillighed til som en særlig Kommission at behandle de to nævnte Spørgsmaal, og til Trods for at Præsidenten fornyede sit Tilsagn over for Justitsminister Harald Petersen, løb han dog fra sit Ord, da Løftet skulde indfries. Endvidere har Klageretten afvist Elith Jensen-Sagerne som værende uden for Klagerettens Kompetence, da de blev sendt derover i Henhold til Udvalgets derom afgivne Beretning til Folketinget.

Det er hyggelige Tilstande, der hersker her i Landet, og de er i meget daarlig Samklang med det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Udtalelser om et Land i Retfærd og Retsindighed.

Hvad agter Justitsministeren i øvrigt at foretage sig for at opfylde to Justitsministres Tilsagn og Folketingets Tilsagn til Elith Jensen om Oprejsning og om Undersøgelse af Embedsmændenes Forhold? Det er næppe troligt, at man slipper fri for Sagen ved Hjælp af Jura-Formalisme.

I Forbindelse med de her nævnte Eksempler ønsker jeg at spørge Statsministeren, om han finder det forsvarligt, at den nuværende Justitsminister vedbliver at fungere som saadan. I Betragtning af, at Hr. Harald Petersen som Statsadvokat er impliceret i Elith Jensen-Sagerne, og i Betragtning af, at det i mangfoldige andre Sager kan formodes, at Justitsminister Harald Petersen skal tage Stilling til den tidligere Statsadvokat Harald Petersens Embedshandlinger, forekommer det mig mest be-

tryggende for Retssikkerheden, hvis denne da skal være andet end en Fiktion, at Hr. Harald Petersen træder tilbage som Justitsminister.

Det forbavser mig ikke, at Socialdemokratiet og Det radikale Venstre saa stærkt hævder, at der intet er at genrejse i Danmark, for en Indrømmelse heraf er jo en Dom over den Politik, de to alderstegnede Regeringspartier har ført i snart 12 Aar. Men det forbavser mig, at de to tidligere Oppositionspartier, Venstre og Det konservative Folkeparti, saa flittigt deltager i denne Alsang. En Samlingsregering er udmærket, forudsat at den har noget positivt at samles om. Men det er jo ikke Tilfældet med den nuværende Regering. Dertil er der vist trods alt for stor Forskel i Livssyn mellem de to gamle Regeringspartier og de to Støttepartier. Naturligvis er det dygtigt af Statsministeren at koble de to Partier for sin Vogn og holde dem frem som Skjold for sin Politik. At Statsministeren og med ham hans gamle Partier ikke er nyorienteret, maa Venstre og Konservative dog have forstaaet af Hr. Staunings Forum- og Aarhustaler. Der har vi igen en Bekræftelse af det gamle Ord, at spiser man Kirsebær med de store, faar man Stenene i Hovedet.

„Nationaltidende“ skrev for nylig:

„Hvad der interesserer Nutidens Danmark, er ikke Drømmebilleder fra Fortiden eller unyttige Længsler, men Fremtiden. Hvorledes former vi vort Lands Fremtid i Politik og Kultur paa en saadan Maade, at vi sikrer vor Frihed og Selvstændighed, men undgaar alt det, som skæmmede og svækkede Danmark, inden den 9. April satte et afgørende Skel i vor Historie?“

Det er Spørgsmaalet i en Nøddeskal. Den 9. April satte uigenkaldelig Punktum for vort hidtidige politiske Princip, den uforsonlige Klassekamp. Tror nogen i denne Sal eller i Landet overhovedet, at Fremtiden kan formes af de Mænd, der førte vort Samfund ned ad Bakke økonomisk, politisk og moralsk for hvert Aar, de sad ved Magten? Fagforeningerne har nu vist Samfundssind, i hvert Fald paa Papiret, men ogsaa kun der. Havde der været virkeligt Samfundssind i Organisationerne, saa havde man sikkert vist det ved at stille de rige Midler, der findes i Strejkekasserne, til Raadighed for en Samfundspolitik, der i første Række var kommet Arbejderne selv til gode. Man har holdt sig paa Maatten. Den Tid kunde muligvis komme igen, hvor Pengene skulde bruges til økonomiske Kampe!